

1. Ei näy kyn - tä - jää mis - sään ei - kä maa - mies - tä jy - vä - vak - koi -
 Et - sin loh - tu - a Her - ran tä - hän sy - dä - men mur - he - huo - nee -
 neen. Vir - si soi i - kä - vis - sään, nouk - kii sa - no - ja pel - lon - pien - ta -
 seen. Mis - tä löy - täi - sin ker - ran hiu - kan i - lo - a sii - hen, mi - tä
 reen. Kyl - lä syn - ti - nen - kin vei - sa - ta saa, huu - taa
 teen?
 a - vuk - sen - sa Va - pah - ta - jaa, sik - si lau - lan ja sik - si vei - saan.

1. Ei näy kyntäjää missään
 eikä maamiestä jyväväkkoineen.
 Virsi soi ikävissään,
 noukkii sanoja pellonpientareen.
 Etsin lohtua Herran
 tähän sydämen murhehuoneeseen.
 Mistä löytäisin kerran
 hiukan iloa siihen, mitä teen?
 Kyllä syntinenkin veisata saa,
 huutaa avuksensa Vapahtajaa,
 siksi laulan ja siksi veisaan.

2. Sota kauhea pauhaa,
 laittaa lapsensa pakoon juoksemaan,
 eikä sielujen rauhaa
 ole maan päällä olemassakaan.
 Tähän pimeään loukkoon
 alas astumaan pyydän Kristusta,
 sillä pyhien joukkoon
 tuskin milloinkaan olen kuuluva.
 Kyllä syntinenkin veisata saa,
 huutaa avuksensa Vapahtajaa,
 siksi laulan ja siksi veisaan.

3. Ikävissään nyt veisaa
 ilman toivoa orja Baabelin,
 vaikka apua ei saa,
 eikä näy tietä, laulaa kuitenkin.
 Virsi Siionin riittää,
 kelpaa armosta edes vilaus.
 Vielä en osaa kiittää,
 sydäimestä kun nousee valitus.
 Kyllä syntinenkin veisata saa,
 huutaa avuksensa Vapahtajaa,
 siksi laulan ja siksi veisaan.

Jaakko Löytty